Mia Rahr Jacobsens prædiken ved Pride-gudstjenesten

Taler
Mia Rahr Jacobsen
Sognepræst

Dato
11. august 2024

Sted
Sankt Jakobs Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken blev holdt ved Pride-gudstjenesten, der afholdes hvert år i Sankt Jakobs Kirke på Østerbro ifm. *Copenhagen Pride*.

Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

Salmer, sange og musik under gudstjenesten
Highwomen
Jeg hører hjemme i dette hus
Washing of the water
Herre Gud! Dit dyre navn og ære
What was I made for
De dybeste lag i mit hjerte
Down in the river to pray
Mild, lattermild og gavmild
I'm still standing

Det handler om køn og seksualitet: erfaringerne fra de sidste år

Det er ikke muligt at holde Copenhagen Pride i år uden også at tale om de rammer, vi holder Priden i.

Det var ikke muligt at gå i paraden i går uden også at forholde sig til, hvordan optakten havde været. Med Copenhagen Prides udmelding om at samarbejdspartnere skulle tage stilling til, hvor de stod i forhold til konflikten mellem Israel og Palæstina, som fik de store sponsorer til at melde fra – og derefter en udmelding om, at det skulle de ikke alligevel og en deraf følgende stor kritik fra mange andre for at droppe det.

Det var ikke muligt at tale om køn og seksualitet ved Priden i år uden også at have ligestillingsministerens problematisering af LGBT+sagen og ikke mindst transkønnedes rettigheder i tankerne.

Og det er ikke muligt at holde pridegudstjenesten her i dag uden at nævne de forhold, vi gør det på.

Vi har i de seneste år oplevet en stigende kritik og modstand mod at lave de her gudstjenester. Som på kirkens facebookside, hvor der på begivenheden for denne gudstjeneste er omkring 250 hadefulde kommentarer. Fra ateister, fra meget konservativt kristne, men egentlig også fra det, man alt efter temperament kunne kalde trolls eller bekymrede borgere.

Igen i år har børnegudstjenesten i Enghave Kirke fået voldsomt meget opmærksomhed, bl.a. fra et par kommende folketingskandidater, der opfordrede til, at man skulle møde op og give sin negative mening til kende. Nu er gudstjenester jo ikke hverken en kongres eller et kulturelt møde, hvor man kan give sine holdninger til kende – men det afholdt dem ikke fra så at demonstrere udenfor kirken.

Jeg kan huske, da jeg i 2009 var med til at fejre Pridegudstjeneste i Københavns Domkirke under World Outgames, og de udenlandske præster, der deltog, forundret spurgte: "Men hvor er demonstranterne?" Det var helt uvant for dem, at man i et samfund kunne have uenigheder uden at det kom til den slags optrin eller sammenstød. Men det har dog ikke været noget, vi har været vant til ved gudstjenester her i Danmark. Før nu åbenbart.

Alt det – paraden, ministeren, kritikken - har egentlig kun gjort os endnu mere optaget af at holde Pridegudstjenesten. Fordi vi har brug for at mødes. At være sammen. Og at minde os selv og hinanden om, at det er det, der er opgaven: at være sammen - også med de uenigheder eller forskelle, der nu måtte være. Og forskelle er der jo i hvert fald.

Derfor er det også noget af det fineste ved denne her gudstjeneste, at vi holder den som et samarbejde mellem flere forskellige kirker. I år medvirker repræsentanter fra den norske kirke, fra Købnerkirken der er en baptistkirke, fra House of Pilgrims og fra folkekirken. Metodisterne ville gerne have været med, som de plejer, men er desværre på konference i Sverige.

Og forskellene stopper jo ikke her. Vi har også et meget forskelligt forhold til kirken. Nogle kommer her i kirken hver eneste søndag, mens andre måske aldrig går i kirke overhovedet.

Og jeg så glad og stolt over, at vi også helt konkret her ved gudstjenesten i dag

kan insistere på at det er det fællesskab, vi har: at vi ved, at det vigtige ikke er enshed, men at give hinanden en plads.

Det handler om at få en plads

Dagens tekst om kvinden i farisæerens hus, handler om ikke at høre til – og om at få en plads.

Evangelieteksterne i Det nye Testamente taler jo ikke umiddelbart direkte om LGBT-personers liv og vilkår. Jesus siger ikke et ord om hverken seksualitet eller køn. Det er åbenbart ikke et emne, det var vigtigt for ham at skabe en ramme om.

Men de har meget at sige til det menneske, der ikke har fået en plads. Til den, der som Billie Eilish spørger sig selv: What Was I Made For? Til den, der har erfaringer af ensomhed eller anderledeshed. Eller som simpelthen bare konstaterer, at normen siger noget andet. Og som af den grund kan komme til at føle sig lidt ved siden af det hele.

Vi kan ikke altid ændre menneskers måder at opfatte os på. Men en evangelietekst som den, vi hørte i dag, taler dem imod, der fortæller om andres forkerthed.

Kvinden i farisæerens hus med hele hendes historie - med hendes erfaring af ensomhed - med hendes handlekraft, da hun dukker op uden at være inviteret - og med hendes erfaring af et møde med Jesus, der viser hende tilbage til livet og til fællesskaber.

Hun er ikke velkommen. Men hun er kommet. Og nu viser det sig, at det er hende, der ser og ved, hvem Jesus er. Og Jesus vender sig om til de andre og siger: ”Se hende, hun er tilgivet.” Det er ikke en erklæring til hende, men en erklæring om hende.

Jeg kan godt være lidt nervøs ved historien, fordi den på sin vis handler om tilgivelse – og fordi det er så afgørende en pointe, at det at være LGBT-person aldrig er noget, der skal tilgives (aldrig!) – men der sker noget, der er meget

vigtigere, og det handler ikke om, hvad hun skulle have gjort eller ikke have gjort, men om at have en plads. Jesus taler ikke om, at hun nu skal gøre noget anderledes. Han træder frem og forsvarer hende over for de andre. Og han tager imod hendes kærlighed, som den viser sig.

Hun skal ikke forandre sig. Forandringen finder vi i hans ord til de andre om, at hun hører til.

Og budskabet er, at det, de andre har imod hende, ikke holder hende ude. Det er en rumlig, kropslig kærlighed, han viser hende – og dens udtryk er alene, at hun har lov til at være der.

Det er en af de fortællinger, vi kan have med os, når andre taler om, at vi lever forkert – eller vi oplever, at det er svært at finde en plads: Jesus – der aldrig nogensinde siger et ord om homoseksualitet – der ikke taler om, hvordan nogen skal være deres køn eller forstå deres køn - siger om denne kvinde, at hun, uanset hvad historien om hendes krop er, har lov til at være der.

Det handler om at elske meget: bell hooks

What Was I Made For?

Dagens læsning om kvinden i farisæerens hus handler om ikke at høre til – og om at få en plads. Og den handler om at elske meget. Og den mening med livet, der viser sig i det. Det kan lyde enkelt, men det er det vist egentlig ikke for nogen.

Jesus siger, at hun bliver tilgivet meget, fordi hun elsker meget. Det kunne næsten lyde som en handel, men det tror jeg bestemt ikke, det er. Jeg tror mere, det handler om de muligheder for forandring, som kærligheden skaber i et menneskeliv. Og i hendes tilfælde altså en kærlighed til Jesus, som gør det muligt, at noget nyt sker i hende.

Det har noget afgørende at sige i mit liv og i vores liv: kærligheden som det, der kan forandre noget. Det siger mig noget om, at vi godt kan sætte vores lid til Guds tålmodighed med os i denne ufuldkomne, rodede og indimellem onde

verden. Og at det skaber et større rum for os til at være ærlige, blide mennesker. Rum, hvor vi er i stand til at dyrke ydmyghed frem for frygt – og lade det være grundlaget for vores liv sammen.

Forfatteren bell hooks skriver i bogen ”alt om kærlighed” om det at åbne hjertet. At det er det, der sætter os i stand til at modtage den heling, vi bliver tilbudt af dem, der viser os omsorg. Det, der viser os medfølelsen og ikke-volden, og det, der gør os i stand til at give plads til hinanden. Og jeg tror lige præcis det, er det, vi er vidne til i fortællingen om kvinden i farisæerens hus. At hun åbner sit hjerte – og dermed bliver i stand til at modtage helingen. Og at Jesus forsøger at vise farisæeren, hvad det er, der sker. Hvad det er, der er muligt.

Der er forskellige måder at forstå det, hun gør på: det er i konteksten erotisk, at hun løsner sit hår – og der er jo noget næsten erotisk i det tavse, fysiske møde mellem manden Jesus og kvinden, der vasker hans fødder med sine tårer – men der sker også noget andet. Det er nærmest en bøn. Den måde hun rækker ud efter det guddommelige på. Strækker sig ud og griber efter det, som er grænseløst og uden ende. Og erfarer, at den kærlighed, der møder hende, netop er det: grænseløs og uden ende.

Lad det være det, vi tager med os fra Priden i år. Sammen med alt det med paraden, ministeren og kritikken, som vi nok ikke kan glemme, og som det måske også er vigtigt at tale videre om.

Lad det være det, vi tager med os: den plads vi bliver givet og giver hinanden – og den kærlighed, der møder os. Grænseløs og uden ende.

Amen

Kilde
Manuskript tilsendt af taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags

11. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Copenhagen Pride, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/mia-rahr-jacobsens-praediken-ved-pride-gudstjeneste-2024